தேவனுடைய அன்பு

Translation from the original article, 'The Love of God'

By A.W.Tozer

பரலோகத்திலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே, உம்முடைய பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் எங்களுக்குள் விசுவாசத்தின் உறுதிப்பாட்டையும், மனச்சாட்சியின் குற்றச்சாட்டுக்களையும் ஒரே நேரத்தில் கேட்கிறோம்; கேட்டு, எங்கள் மனதில் அடிக்கடி குழம்பிவிடுகிறோம். உம்மைப்போல் பரிசுத்தமும், நீதியுமுடைய ஒருவர் எங்களை நேசிப்பதற்கு எங்களில் ஒன்றுமே இல்லை. இது நிச்சயம். இருந்தபோதும், நீர் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் எங்கள்மேல் கொண்ட உம்முடைய மாறாத அன்பைத் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறீர். உம் அன்பைப் பெறுவதற்கு எங்களில் ஒன்றுமே இல்லை; அதுபோல, நீர் எங்களை நேசிப்பதைத் தடுக்க இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றுமே இல்லை. நீர் எங்களை நேசிப்பதற்குக் காரணமுமில்லை, நாங்கள் தகுதியானவர்களுமில்லை. எங்களை நேசிப்பதற்கான காரணம் ம்ரே; இந்த அன்பினால் நீர் எங்களை நேசிக்கிறீர். எங்களைக் கண்டுகொண்ட உம் அன்பின் தீவிரத்தை, நித்தியத்தை, விசுவாசிக்க எங்களுக்கு உதவிசெய்யும். அப்போது, அன்பு பயத்தை விரட்டும், குழம்பிப்போன எங்கள் இருதயங்கள் நாங்கள் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதின்மேல் நம்பிக்கை வைக்காமல், நீர் உம்மை என்னவாகத் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறீரோ அதின்மேல் நம்பிக்கைவைத்து, சமாதானத்தோடு இருக்கும். ஆமென்.

"தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்," என்று அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் ஆவியானவரால் எழுதினார். அவருடைய வார்த்தைகள் தேவனுடைய இன்றியமையாத சுபாவத்தை வரையறுக்கிற ஒரு கூற்று என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். இது ஒரு மாபெரும் தவறு. யோவான் அந்த வார்த்தைகளின்மூலம் ஓர் உண்மையைக் கூறினார். அவர் ஓர் வரையறையைத் தரவில்லை.

அன்பு தேவனுக்குச் சமம் என்று சொல்வது ஒரு பெரிய தவறு; இது மதரீதியான, தவறான அநேக தத்துவங்களை உற்பத்திசெய்திருக்கிறது; பரிசுத்த வேதவாக்கியங்களுக்கு முற்றிலும் ஒவ்வாத மேலோட்டமான கவிதைகளைப் பெருவாரியாக உருவாக்கியிருக்கிறது; வரலாற்றுக் கிறிஸ்தவத்தின் தட்பவெப்பநிலைக்கு முற்றிலும் முரணான இன்னொரு தட்பவெப்பநிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

தேவன் என்னவாக இருக்கிறாரோ, அப்படியே அன்பு இருக்கிறது என்று அப்போஸ்தலன் கூறியிருந்தால், அன்பு என்னவாக இருக்கிறதோ அம்படியே தேவன் இருக்கிறார் என்று ஊகிக்கும் கட்டாயத்துக்குள் நாம் தள்ளப்படுவோம். எழுத்துப்பிரகாரமாக தேவன் அன்பாக இருந்தால், எழுத்துப்பிரகாரமாக அன்பு தேவனாக இருக்கிறது. அதன்பின், அன்பை ஒரே தேவனாக ஆராதிக்கவேண்டியது நம் கடமையாகிவிடும். அன்பு தேவனுக்குச் சமம் என்றால், தேவனும் அன்புக்குச் சமம் என்றாகிவிடும்; தேவனும் அன்பும் ஒன்று என்பதுபோல் ஆகிவிடும். அப்போது, நாம் தேவனில் இருக்கும் ஆளுமை என்ற கருத்தை அழித்துவிடுகிறோம்; ஒரேவொரு குணாம்சத்தைத்தவிர அவருடைய மற்ற எல்லாக் குணாம்சங்களையும் அடியோடு மறுதலித்துவிடுகிறோம்; அந்த ஒரேவொரு குணாம்சத்தை நாம் தேவனுக்கு மாற்றீடாகச் செய்துவிடுகிறோம். அப்படிச் செய்தால் நம்மிடம் இருக்கும் தேவன் இஸ்ர வேலின் தேவன் அல்ல; அவர் நம் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் தேவனும், பிதாவுமானவர் அல்ல; அவர் தீர்க்கதரிசிகளின் தேவனும், அப்போஸ்தலர்களின் தேவனும் அல்ல; அவர் பரிசுத்தவான்களின் தேவனும், சீர்திருத்தவாதிகளின் தேவனும், இரத்தசாட்சிகளின் தேவனும் அல்ல; அவர் சபையின் இறையியலாளர்களின் தேவனும், பாடலாசிரியர்களின் தேவனும் அல்ல.

தேவனுடைய குணாம்சங்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்

நாம் நம் ஆத்துமாக்களினிமித்தம், வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ளக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் வார்த்தைகளுக்கு அடிமையாவதிலிருந்து தப்பித்து, அதற்குப்பதிலாக அர்த்தங்கள் மேல் நாம் உத்தமமான பற்றாசைகொள்ள வேண்டும். வார்த்தைகள் எண்ணங்களை வெளியாக்க வேண்டும், அவை எண்ணங்களைப் பிறப்பிக்கக்கூடாது. தேவன் அன்பாக இருக்கிறார் என்று நாம் சொல்கிறோம்; தேவன் ஒளியாக இருக்கிறார் என்று நாம் சொல்கிறோம்; தேவன் சத்தியமாக இருக்கிறார் என்று நாம்

சொல்கிறோம்; ஒரு மனிதனைப்பற்றிப் பேசுகையில், “அவன் தயவேதான்” என்று சொல்லும்போது, அந்த வார்த்தைகள் எந்த அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றனவோ, அதே அர்த்தத்தில்தான் தேவ னைப்பற்றி நாம் சொல்கிற வார்த்தைகளையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். “அவன் தயவேதான்” என்று சொல்லும்போது, தயவும் அந்த மனிதனும் ஒன்று என்று நாம் கூறவில்லை. நம் வார்த்தைகளை அந்த அர்த்தத்தில் யாரும் புரிந்துகொள்வதில்லை.

“தேவன் அன்பாக இருக்கிறார்,” என்று சொல்லும்போது, அன்பு தேவனுடைய இன்றியமையாத ஒரு குணம் என்பதே அதின் பொருள். அன்பு தேவனுக்குரிய ஏதோவொன்று என்பது உண்மை; ஆனால், அன்பு தேவன் அல்ல. பரிசுத்தம், நீதி, உத்தமம், சத்தியம் போன்ற வார்த்தைகளைப்போல், அன்பு என்ற வார்த்தையும் தேவன் தம் ஒருமையான ஆள்தத்துவத்தில் எப்படி இருக்கிறார் என்பதை வெளியாக்குகிறது. தேவன் மாறாதவர்; எனவே, அவர் எப்போதும் அவரைப்போலவே செயல்படுகிறார். தேவன் ஒருமையானவர்; எனவே, அவர் தம் ஒரு குணாம்சத்தைக் காண்பிக்க தம் குணாம்சங் களில் இன்னொன்றைத் தற்காலிகமாக நிறுத்திவைப்பதில்லை.

தேவனுடைய மற்ற குணாம்சங்களிலிருந்து, அவருடைய அன்பைப்பற்றி நாம் அதிகமாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம். எடுத்துக்காட்டாக, தேவன் தாமாகவே இருப்பதால், அவருடைய அன்புக்கு எந்தத் தொடக்கமும் கிடையாது என்று நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும். அவர் நித்தியமானவராக இருப்பதால், அவருடைய அன்புக்கு எந்த முடிவும் இருக்க முடியாது. அவர் எல்லையற்றவராக இரும்பதால், அவ ருடைய அன்புக்கு எல்லை இருக்க முடியாது. அவர் பரிசுத்தராக இருப்பதால், அவருடைய அன்பு கறை யற்ற தூய்மையின் சாறாகும். அவர் மிகப் பரந்தவராக இருப்பதால், அவருடைய அன்பு அளவிட முடியாத அளவுக்குப் பரந்த, ஆழங்காணமுடியாத, கரையற்ற ஒரு கடல்; இதற்குமுன் நாம் மகிழ்ச்சி யான அமைதியோடு முழங்கால்படியிடுகிறோம்; இதிலிருந்து மிகவும் பெருமிதமான பேச்சாற்றல்கூட குழப்பமடைந்து, தலைகுனிந்து பின்வாங்கிப்போய்விடும்.

தேவனுடைய அன்பைப் புரிந்துகொள்ளுதல்

நாம் தேவனை அறிய வேண்டும்; மற்றவர்களினிமித்தம் நாம் அறிந்ததைச் சொல்ல வேண்டும்; அப்படி யானால், நாம் அவருடைய அன்பைப்பற்றிப் பேச முயல வேண்டும். எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் இதைச் செய்ய முயன்றிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஒருவர்கூட இதை ஒருபோதும் மிக நன்றாகச் செய்த தில்லை. ஒரு குழந்தை நட்சத்திரத்தை எட்டிப்பிடிப்பதுபோல்தான், மலைக்கவைக்கும் அற்புதமான இந்தத் தலைம்பைம்பற்றி நான் பேசுவது இருக்கும்; இதைவிட அதிகமாக என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இருந்தாலும், நட்சத்திரத்தை நோக்கிக் கையை நீட்டும்போது, அந்தக் குழந்தை மற்றவர்களின் கவனத்தை நட்சத்திரத்தின் பக்கமாக ஈர்க்கக்கூடும்; அந்த நட்சத்திரத்தைப் பார்க்கவேண்டு மானால் ஒருவன் எந்தத் திசையில் பார்க்க வேண்டும் என்று அந்தக் குழந்தை பார்க்கவேண்டிய திசையையும்கூட சுட்டிக்காட்டக்கூடும். எனவே, நான் என் இருதயத்தைத் தேவனுடைய உயர்ந்த, பிரகாசிக்கிற அன்பை நோக்கி நீட்டுகையில், அதைப்பற்றி இதுவரை அறிந்திராத ஒருவன் உற்சாக மடைந்து மேலே நோக்கிப்பார்த்து, நம்பிக்கை பெறக்கூடும்.

அன்பு என்றால் என்னவென்று நமக்குத் தெரியாது; அன்பு என்றால் என்னவென்று நாம் ஒருபோதும் அறியாமல் போகக்கூடும். ஆனால், அன்பு தன்னை எப்படி வெளியரங்கமாக்குகிறது என்று நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். இங்கு அது நமக்குப் போதும். முதலாவது, அது தன்னை நல்ல விருப்பமாகக் காண்பிக்கிறது என்று பார்க்கிறோம். அன்பு எல்லாருடைய நன்மையையும் விரும்புகிறது; அது ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் தீங்கையோ அல்லது தீமையையோ விரும்புவதேயில்லை.

இது அப்போஸ்தலனாகிய யோவானின் வார்த்தைகளை விளக்குகிறது: “அன்பிலே பயமில்லை; பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும்” (1 யோவான் 4:18). பயம் ஒரு வேதனையான உணர்ச்சி; நமக்குத் தீங்கு வரக்கூடும் அல்லது துன்பம் வரக்கூடும் என்ற எண்ணத்தின் விளைவாகவே அந்த உணர்ச்சி எழுகிறது. நம் நலனை விரும்பாத ஒருவனுடைய சித்தத்திற்கு நாம் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்வரை இந்தப் பயம் ம்டித்திருக்கும். நம் நலனை விரும்புகிறவருடைய சித்தத்தின் பாதுகாப்பின்கீழ் வரக்கூடிய அந்தக் கணத்தில்தானே, பயம் ஓடிவிடுகிறது. கூட்டமான ஒரு கடையில் காணாமல்போன ஒரு குழந்தை பயந்து நடுங்குகிறது; ஏனென்றால், அந்தக் குழந்தை தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் அந்நியர்களை எதிரிகளைப்

போலப் பார்க்கிறது. ஒரு கணம் கழித்து அந்தக் குழந்தை தன் தாயின் கரங்களில் இருக்கும்போது எல்லாப் பயமும் மறைந்துவிடுகிறது. குழந்தைக்குத் தெரிந்த தாயின் நல்ல விருப்பம் பயத்தை விரட்டி விடுகிறது.

உலகம் எதிரிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. இந்த எதிரிகளிடமிருந்து வரக்கூடிய தீங்குக்கு நாம் கீழ்ப்பட் டிருக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறு இருக்கும்வரை, பயத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. காரணங்களை அகற் றாமல் பயத்தை வெல்ல எடுக்கும் முயற்சி முற்றிலும் வீண். சாந்த உபாயங்களைவிட இருதயம் அதிக ஞானமுள்ளது. எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியின் கரங்களில் நாம் இருக்கும்வரை, நம்பிக்கைக்காக "சராசரி விதியை" நாம் நோக்கிப்பார்க்கும்வரை, தப்பிப்பிழைப்பதற்கு எதிரியை நம் அறிவால் அல்லது சூழ்ச்சி யால் வெல்ல வேண்டும் என்பதற்காக நம் திறமையை நம்பும்வரை, பயம் இருக்கத்தான் செய்யும். பயம் மனவேதனையை உண்டாக்கும்.

அன்பு தேவனுக்குரியது என்பதை அறிந்து, நேசருடைய கரத்தில் சாய்ந்தவண்ணம் அந்தரங்கமான இடத்துக்குள் நுழைவது மட்டுமே பயத்தை விரட்டும்; இதனால், இதனால் மட்டுமே, பயத்தை விரட்ட முடியும். எதுவும் தன்னை சேதப்படுத்த முடியாது என்ற உறுதியான நம்பிக்கை ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டு விட்டால், அந்தக் கணமே அவனைப் பொறுத்தவரை, எல்லாப் பயமும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைவிட்டு ஓடிவிடுகிறது. சரீரத்தில் ஏற்படுகிற வலியினிமித்தம் வருகிற இயற்கையான எதிர்உணர்வுகளை, பதட்டமான எதிர்விளைவுகளை, சில நேரங்களில் உணரக்கூடும். ஆனால், பயம் என்ற கொடும் வேதனை ஒரேயடியாகம் போய்விட்டது. தேவன் அன்பாக இருக்கிறார்; தேவன் இறையாம் மை யுள்ளவர். அவருடைய அன்பு என்றென்றைக்கும் நீடித்திருக்கும் நம் நலனை விரும்புவதற்கு அவரைத் திட்டமிடச் செய்கிறது. அவருடைய இறையாண்மை அதைப் பாதுகாப்பதற்கு அவருக்கு ஆற்றலளிக் கிறது. நல்ல மனிதனை ஒன்றும் சேதப்படுத்த முடியாது.

அவர்கள் சரீரத்தைக் கொல்லலாம்;
தேவனுடைய சத்தியமோ இன்னும் நிலைத்திருக்கிறது;
அவருடைய இராஜ்ஜியம் என்றென்றைக்குமுள்ளது. மார்டின் லூத்தர்

தேவனுடைய அன்பின் குணாதிசயங்கள்

தேவன் நம் பரைம்போன்றவர் என்று அவருடைய அன்பு கூறுகிறது; அவர் நம் நண்பர் என்றும், நாம் அவருடைய நண்பர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார் என்றும் அவருடைய வார்த்தை நிச்சயமாகக் கூறுகிறது. ஒரு மனிதனிடம் தாழ்மையின் ஒரு சிறிய அறிகுறியாவது இருந் தால், அவன் தான் தேவனுடைய நண்பன் என்று நினைக்கத் துணியவே மாட்டான். ஆனால், இந்த எண்ணம் மனிதர்களிடம் தோன்றவில்லை. "நான் தேவனுடைய நண்பன்," என்று ஆபிரகாம் ஒருபோதும் சொல்லியிருக்க முடியாது. ஆனால், ஆபிரகாம் தம் நண்பன் என்று தேவனே கூறினார் (யாக்கோபு 2:23). கிறிஸ்துவைத் தங்கள் நண்பர் என்று கூற சீடர்கள் தயங்கியிருக்கக்கூடும். ஆனால், "ம்ங்கள் என் நண்பர்கள்," என்று கிறிஸ்து அவர்களிடம் கூறினார் (யோவான் 15:15). பணிவு இவ் வளவு துணிச்சலான எண்ணத்தை ஏற்கத் தயங்கலாம். ஆனால், தேவனுடைய வார்த்தையை விசுவாசிப்பதற்கும், தேவனுடனான நட்பைக் கோருவதற்கும் துணிச்சலான விசுவாசம் துணிகிறது. ஒருவேளை நாம் சுய-உணர்வுள்ள தாழ்மையோடு தோட்டத்தின் மரங்களுக்கிடையே ஒளிந்து கொண் டிருக்கலாம்; ஆனால், தேவன் தம்மைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறாரோ அதை விசுவாசித்து, கிருபாசனத்தண்டையில் தைரியமாகக் கிட்டிச்சேரும்போது நாம் தேவனை அதைவிட அதிகமாகக் கனம்பண்ணுகிறோம்.

அன்பு உணர்ச்சிபூர்வமாக தன்னை ஒருமைப்படுத்துகிறது. அது எதையும் தன்னுடையதாகக் கருதாது; மாறாக, அது எதை நேசிக்கிறதோ, அதற்கு எல்லாவற்றையும் இலவசமாகக் கொடுத்துவிடுகிறது. மனிதர்களும், மனுஷிகளும் உள்ள நம் உலகத்தில் நாம் இதை எப்போதும் பார்க்கிறோம். ஓர் இளம் தாய்—ஒல்லியாகவும், களைப்பாகவும் இருக்கிறாள். அவள் கொழுகொழுவென்றிருக்கிற ஓர் ஆரோக் கியமான குழந்தைக்குப் பாலூட்டுகிறாள். புகார் செய்வதற்குப்பதிலாக, பிரகாசிக்கும் கண்களோடும், சந்தோஷத்தோடும், பெருமிதத்தோடும் அந்தத் தாய் குழந்தையை உற்றுப்பார்க்கிறாள். தன்னைத் தானே தியாகம்செய்யும் செயல்கள் அன்பைப் பொறுத்தவரை சாதாரணமானவை. "ஒருவன் தன் சிநே

கிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை," என்று கிறிஸ்து தம்மைப்பற்றி கூறினார் (யோவான் 15:13).

தேவன் தம் இருதயத்தை மனிதர்களுடன் உணர்ச்சிபூர்வமாக ஒன்றுபடுத்தியிருக்கிறார்; இது சுதந் தரமான தேவனுடைய விநோதமான, அழகான விசித்திரப்போக்காகும். தேவன் தன்னிறைவானவர்; ஆனால், அவர் நம் அன்பை விரும்புகிறார்; நம் அன்பைப் பெறும்வரை அவர் திருப்தியடைய மாட்டார். தேவன் சுதந்தரமானவர்; ஆனால், அவர் தம் இருதயத்தை என்றென்றைக்கும் நம்மோடு கட்டியிணைத்துவைத்திருக்கிறார். "நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்ததினால் அல்ல, அவர் நம்மிடத் தில் அன்புகூர்ந்து, நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்கிற கிருபாதாரபலியாகத் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினதினாலே அன்பு உண்டாயிருக்கிறது" (1 யோவான் 4:10).

"தேவன் நம் ஆத்துமாவை விசேஷமாக நேசிப்பது, எல்லா சிருஷ்டிகளும் அறிந்திருக்கிற அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது; இது மிக உயர்ந்தது; அதாவது, நம் சிருஷ்டிகர் நம்மை எந்த அளவுக்கு, எவ்வளவு இனிமையாக, எவ்வளவு கனிவாக, நேசிக்கிறார் என்று உண்டாக்கப்பட்ட எந்த சிருஷ்டிக்கும் தெரி யாது. சர்வவல்லமையுள்ள தேவன் இந்த உயர்ந்த, வரம்பற்ற, மதிப்பிடமுடியாத அன்பின் நித்திய ஆச்சரி யத்தை தம் நன்மையினால் நமக்குக் காண்பித்திருக்கிறார்; ஆகையால், நாம் கிருபையோடும், அவ ருடைய உதவியோடும் ஆவிக்குரிய கண்களால் கண்டு நிற்கலாம்," என்று நார்விச்சைச் சேர்ந்த ஜூலியன் கூறினார்.

தேவனுடைய அன்பின் இன்பம்

அன்பின் இன்னொரு குணாதிசயம் என்னவென்றால், அது தான் அன்புகூரும் பொருளில் இன்புறு கிறது. தேவன் தம் சிருஷ்டிப்பை அனுபவித்துமகிழ்கிறார். தேவனுடைய இன்பமே சிருஷ்டிப்பில் அவ ருடைய குறிக்கோள் என்று அம்போஸ்தலனாகிய யோவான் வெளிம்படையாகக் கூறுகிறார். தேவன் தாம் உண்டாக்கிய எல்லாவற்றையும் நேசிப்பதில் சந்தோஷப்படுகிறார். தேவன் தம் கைவேலையை அகமகிழ்ந்து குறிப்பிடுகையில் அதில் அவர் எவ்வளவு இன்புறுகிறார் என்பதை நாம் பார்க்கா மல் இருக்க முடியாது. சங்கீதம் 104 தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட ஓர் இயற்கைக் கவிதையாகும்; சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்துகையில் ஏறக்குறைய அந்த சங்கீதத்தில் உணர்ச்சிகள் கொந்தளிக் கின்றன; அந்த சங்கீதம் முழுவதும் தேவனுடைய பூரிப்பைப் பார்க்கிறோம். "கர்த்தருடைய மகிமை என்றென்றைக்கும் விளங்கும்; கர்த்தர் தம்முடைய கிரியைகளிலே மகிழுவார்" (சங். 104:31).

தேவன் தம் பரிசுத்தவான்களிடத்தில் சிறப்பாக இன்புறுகிறார். தேவன் எங்கோ தூரத்தில் இருக்கிறார் என்றும், முகவாட்டமாக எல்லாவற்றிலும் மிகவும் அதிருப்தியாக இருக்கிறார் என்றும், அக்கறை யேயில்லாத ஒரு மனநிலையோடு இந்த உலகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்றும், அதுவும், ம்ம் ட காலத்துக்குமுன்பே இந்த உலகத்தில் அவருக்கு ஈடுபாடு போய்விட்டது என்றும் அநேகர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால், இப்படி நினைப்பது தவறு. தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறார் என்பதும், அக்கிரமத்தை அவர் ஒருபோதும் இன்பத்துடன் பார்க்க முடியாது என்பதும் உண்மை. ஆனால், எங்கு மனிதர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று பிரயாசம்படுகிறார்களோ, அங்கு அவர் உண்மையான பாசத்துடன் மறுமொழி கொடுக்கிறார். கிறிஸ்து நமக்காகப் பாவப்பரிகாரம் செய்துவிட்ட தால், தெய்வீக ஐக்கியம் கொள்வதில் இருந்த தடையை அவர் நீக்கிவிட்டார். இப்போது, கிறிஸ்துவுக் குள், விசுவாசிக்கும் எல்லா ஆத்துமாக்களிடமும் தேவன் பூரிப்பாயிருக்கிறார். "உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன் நடுவில் இருக்கிறார்; அவர் வல்லமையுள்ளவர், அவர் இரட்சிப்பார்; அவர் உன் பேரில் சந்தோஷமாய் மகிழ்ந்து, தம்முடைய அன்பினிமித்தம் அமர்ந்திருப்பார்; அவர் உன் பேரில் கெம்பீரமாய்க் களிகூருவார்" (செப்பனியா 3:17).

யோபுவின் புத்தகத்தின்படி, தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின் வேலை இசையோடு நடைபெற்றது. "நான் பூமியை அஸ்திபாரப்படுத்துகிறபோது நீ எங்கேயிருந்தாய்?...அப்பொழுது விடியற்காலத்து நட்சத்திரங்கள் ஏக மாய்ப் பாடி, தேவபுத்திரர் எல்லாரும் கெம்பீரித்தார்களே" (யோபு 38:4-7).

இசை, இன்பத்தின் வெளியாக்கம், இன்பத்தின் தோற்றுவாய். தேவனுக்கு மிகத் தூய்மையானதும், மிக அருகிலுமுள்ள இன்பம் அன்பின் இன்பமாகும். நரகம் எந்த இன்பமும் இல்லாத இடம். ஏனென்

றால் அங்கு அன்பு இல்லை. பரலோகம் இசையால் நிரம்பியிருக்கிறது; ஏனென்றால், அது பரிசுத்த அன்பின் இன்பங்கள் பெருகுகிற இடம். பூமி அன்பின் இன்பங்கள் வேதனையோடு கலந்திருக்கும் இடம்; ஏனென்றால், இங்கு பாவம் இருக்கிறது; வெறுப்பும், தீய விருப்பமும் இருக்கின்றன. இம்டிம்பட்ட நம் உலகத்தில், கிறிஸ்து தமக்காகத் தம்மைக் கையளித்து துன்பப்பட்டதுபோல, அன்பு சில வேளைகளில் துன்பப்படவேண்டியிருக்கும். ஆனால், துக்கத்தின் காரணங்கள் கடைசியாக ஒழிக்கப் பட்டு, ஒரு புதிய இனம் சுயநலமற்ற, பரிபூரணமான, அன்பு நிறைந்த உலகத்தை என்றென்றைக்கும் அனுபவித்து மகிழும்; இது நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற உறுதியான வாக்குத்தத்தம்.

தேவனுடைய அன்பை ஊக்கமாகக் கொடுத்தல்

அன்பினால் இயங்காமல், மௌனமாக இருக்க முடியாது; ஏனென்றால் அதுதான் அன்பின் சுபாவம். அது ஊக்கமானது, படைக்கும் திறனுள்ளது, நலம்பயக்கக்கூடியது. "நாம் பாவிகளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம்மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப்பண்ணினார்" (ரோமர் 5:8). "தேவன் தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டும்போகா மல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்" (யோவான் 3:16).

எனவே, எங்கு அன்பு இருக்கிறதோ அங்கு இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்; என்ன விலைக்கிரய மானாலும் சரி, அன்பு தான் நேசிப்பவர்களுக்கு எப்போதும் கொடுத்துக்கொண்டேயிருக்க வேண் டும். அப்போஸ்தலர்கள் இளம் சபைகளைக் கடுமையாகக் கடிந்துகொண்டார்கள்; ஏனென்றால், சபையில் இருந்த சிலர் இதை மறந்துவிட்டு, தங்கள் சகோதரர்கள் குறைச்சலோடு இருக்கையில் அவர்களுக்கு உதவுவதற்குப்பதிலாக, தனிப்பட்ட தங்கள் இன்பங்களில் மூழ்கிவிட் டார்கள். "ஒருவன் இவ்வுலக ஆஸ்தியுடையவனாயிருந்து, தன் சகோதரனுக்குக் குறைச்சலும் டு என்று கண்டு, தன் இருதயத்தை அவனுக்கு அடைத்துக்கொண்டால், அவனுக்குள் தேவ அன்பு நிலை கொள்ளுவதெம்படி?" (1 யோவான் 3:17). எனவே, பல ம் ற்றாண்டுகளாக "அன்புக்குரியவன்" என்றழைக்கப்பட்ட யோவான் இதை எழுதினார்.

தேவனுடைய அன்பு இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஒரு மாபெரும் நிஜம்; இது ஒரு தூண்; இந்தத் தூணின் மேல்தான் உலகத்தின் நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால், இது தனிப்பட்ட, நெருக்கமான ஒரு காரியம். தேவன் ஜனத்தொகையை நேசிக்கவில்லை; மாறாக, அவர் மக்களை நேசிக்கிறார். அவர் பெரிய எண் ணிக்கையை நேசிக்கவில்லை; மாறாக, அவர் மனிதர்களை நேசிக்கிறார். அவர் நம்மைத் தொடக்கம் இல்லாத, முடிவு இருக்க முடியாத வல்லமையான அன்பினால் நேசிக்கிறார்.

கிறிஸ்தவ அனுபவத்தில், மிகத் திருப்தியாக்குகிற அன்பு என்ற உட்பொருள் இருக்கிறது; மற்ற எல்லா மதங்களிலிருந்தும் அது நம் அனுபவத்தை வேறுபடுத்திக்காட்டுகிறது; அது நம் அனுவபத்தை மிகத் தூய்மையான, மிக மெச்சத்தகுந்த தத்துவத்துக்கும் மேலாக உயர்த்துகிறது. இந்த அன்பு என்ற உட்பொருள் ஏதோ ஒரு பொருள் அல்ல; தம் மக்கள்மேல் பாடிக்கொண்டு சபை நடுவே இருக்கும் தேவனே அன்பு. தேவனுடைய அன்பின் பாட்டுக்கு நம் இருதயமும் இசைந்து மறுமொழியாகப் பாடுவதே உம் மையான கிறிஸ்தவ மகிழ்ச்சி.

தேவனுடைய மறைவான அன்பே,
உன் உயரம், ஆழம் அறியலாகுமோ?
ஒருவனும் அறியானே.
தூரத்தினின்று உம் கவினார்ந்த அழகைக் காண்கிறேன்,
உள்ளே, உம் இளைப்பாறுதலுக்காக பெருமூச்சுவிடுகிறேன்,
என் இருதயம் வலிக்கிறது,
உன்னில் இளைப்பாறுதலைக் காணும்வரை அது ஓயாது.

ஜெர்ஹார்ட் டெஸ்டீஜென்